RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.541 van 23 april 2003
in de zaak A.116.887/XIV-8602.

In zake : XXX,
verblijvende te Huize Betania,
2900 SCHOTEN,
Botermelkbaan 75

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 28 november 1986 en van Oegandese nationaliteit, op 15 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 juli 2001 tot weigering van verblijf, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 27 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 6 november 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die in persoon verschijnt en vergezeld is van Mevrouw R. HUYGEN, en van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 17 juni 2001 en verklaart zich vluchteling op 18 juni 2001.

1.2. Op 31 juli 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 16 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat u krachtens uw nationale wet minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u kan worden toegepast.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde in het district Gulu te zijn geboren en te behoren tot de Muganda-etnie. U liep school in Kampala. Uw vader woonde in Gulu, samen met uw twee jongere broers en jongere zus. U moeder overleed in 1999. Tijdens de schoolvakantie in november 2000 keerde u terug naar Gulu, naar het huis van uw vader. Een andere vrouw was ondertussen in het huis van uw vader ingetrokken. Uw broers en zus waren niet thuis. Op een dag bracht uw vader u naar een militair trainingskamp voor kinderen van het Lord's Resistance Army in Paicho. Dagelijks kreeg u een militaire training en moest u koken voor de militairen. Ook uw vader gaf militaire training. Alle kinderen sliepen in tenten en droegen blauwe kledij. Kinderen die de training succesvol beëindigden moesten mee gaan vechten en keerden nooit naar het kamp terug. Een militair, J. M., dwong u om met hem te slapen. In ruil hiervoor zou hij u helpen te ontsnappen. Deze belofte kwam hij echter niet na. Na ongeveer zeven maanden kon u uit het kamp ontsnappen, samen met twee andere meisjes, S. en J.. Jullie ontmoetten een man die jullie naar het dichtsbijzijnde trading centre bracht. S. en J. keerden terug naar huis. De man had medelijden met u en besloot u te helpen. Hij nam u mee naar een hotel in Kampala en trof de nodige maatregelen voor uw vlucht uit Oeganda. Via Egypte reisde u met hem per vliegtuig naar België, waar u (op) 17 juni 2001 aankwam. De volgende dag startte u uw asielprocedure.

Doorheen uw verklaringen kan u een vrees in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maken. Tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas immers ernstig in het gedrang. U beweerde tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat een militair, van wie u de naam niet kende, u op een dag vroeg met hem te slapen. In ruil hiervoor zou hij u helpen ontsnappen. U weigerde dit. Niettemin hielp deze man u ontsnappen, samen met twee meisjes, van wie u de naam evenmin kende en die in een ander deel van het kamp zaten. Ze spraken Engels, noch Luganda. Een man zou u naar een hotel in een onbekende stad hebben gebracht (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal en in uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep, stelde u daarentegen dat een trainer, J. M., u beloofde te helpen ontsnappen als u met hem zou slapen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 10). Eerst weigerde u dit, maar uiteindelijk moest u toch met hem slapen. Hij kwam zijn belofte u te helpen ontsnappen echter niet na. U hoorde twee ander(e) meisjes, S. en J., praten over ontsnappingsplannen. Toen jullie op een avond aan het koken waren, konden jullie het kamp ontvluchten (p. 11). Een blanke man, waarvan u de naam niet kent, bracht u naar een hotel in Kampala (p. 12). U verbleef vervolgens twee weken met deze man in Kampala. Terwijl u in het hotel verbleef, trof hij de nodige maatregelen voor uw vlucht uit Oeganda. Hij vergezelde u tot in België. Het is niet geloofwaardig dat u zijn naam niet kent, noch dat hij enkel uit medelijden uw reis naar België regelde en betaalde (p. 12, 14).

Over uw verblijf bij het Lord's Resistance Army stelde u ongeveer zeven maanden in het trainingskamp voor kinderen te hebben verbleven. Elke voormiddag en avond volgde u een militaire training. Net als alle andere kinderen droeg u een blauwe broek en een blauw T-shirt en verbleef u in tenten. Na de training at u en knapte u wat klusjes op (p. 6, 7 en 8). 's Avonds was er kampvuur waarrond de kinderen gingen zitten, praatten en zongen (p. 20). Deze beschrijving van het dagelijks leven bij het Lord's Resistance Army verschilt echter dermate van getuigenissen van andere slachtoffers van deze rebellengroep, waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat weinig geloof kan worden gehecht aan uw relaas (Els De Temmerman, Meisjes van Aboke, december 1999).

Eveneens ten zeerste bedenkelijk is dat uw vader zijn houding tegenover u in ongeveer één jaar tijd zo radicaal veranderde en u en uw broers en zus zonder enige uitleg aan de rebellen van John Kony overleverde. U stelde dat uw vader u tot aan de dood van uw moeder in 1999 steeds goed behandelde (p. 22).

Daarenboven kunnen uw ware reisweg en identiteit, bij gebrek aan geldige documenten terzake, niet worden nagegaan.

Tenslotte brengt uw verzoekschrift tot instelling van dringend beroep verder geen (verdere) elementen naar voren die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

(...).".

2. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Voor de toepassing van het Verdrag van Genève wordt als vluchteling beschouwd, personen die 'uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.'.

Omwille van haar gedwongen verblijf bij de rebellen in Oeganda kon zij niet rekenen op de officiële autoriteiten om haar te helpen uit haar benarde situatie. Dit geldt des te meer daar haar vader binnen dit rebellenleger klaarblijkelijk een leidinggevende positie heeft. Alleszins ontbrak het verzoekster aan de moed zich te onderwerpen aan de officiële autoriteiten die haar wellicht en ondanks haar zeer jonge leeftijd in de gevangenis zouden plaatsen. Het behoeft weinig betoog dat de behandeling aldaar zeer vergelijkbaar zou zijn met die in het rebellen-kamp. Hoe dan ook, zij wenste geenszins nogmaals sexueel misbruikt te worden en vreesde terecht voor haar fysieke (en mentale) integriteit.

Daar zij niet kon rekenen op haar familie, zag zij geen andere uitweg dan Oeganda te ontvluchten. Het was voor verzoekster als minderjarige immers onmogelijk in Oeganda een normaal en menswaardig leven te leiden. Evenmin kon zij rekenen op financiële en affectieve hulp, laat staan bescherming.

Verzoekster kan dus onmogelijk verplicht worden naar Oeganda terug te keren en kan alleszins als politiek vluchteling conform het Verdrag worden beschouwd.

Het Commissariaat-Generaal schond daarnaast met haar beslissing artikel 5 van het EVRM.

Immers, eenieder heeft het recht op persoonlijke veiligheid. De huidige politieke situatie in Oeganda, waar reeds geruime tijd een burgeroorlog heerst, doet ten zeerste vrezen voor dit gewaarborgd recht, terwijl verzoekster nergens anders dan naar Oeganda toe kan.

De voormelde middelen zijn dan ook gegrond.

DE SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal besluit onterecht tot bedrieglijke asielaanvraag.

Vooreerst weze het opgemerkt dat het niet redelijk is van verzoekster als minderjarige (14 jaar!) een volledig, gedetailleerd feitelijk relaas te verwachten over de periode eind november 2000-juni 2001.

Dat zij geen officiële papieren heeft waaruit haar identiteit blijkt is overigens maar niet meer dan normaal na hetgeen haar is overkomen in de voormelde periode. Immers, het zou juist bijzonder merkwaardig zijn als zij bij haar vlucht uit Oeganda nog steeds al haar papieren zou hebben.

Verzoekster zou tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen hebben afgelegd. Verzoekster betwist dit met klem.

Zo neemt het Commissariaat-Generaal aan dat verzoekster en twee andere meisjes met de hulp van een militair is kunnen ontsnappen onder verwijzing naar een verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans verklaarde verzoekster uitdrukkelijk zonder enige hulp tezamen met twee meisjes te zijn ontsnapt en gaf zij de naam van de militair en de twee meisjes op.

In zeer algemene bewoordingen stelt het Commissariaat-Generaal geen geloof te kunnen hechten aan de onbekende identiteit van de 'blanke man' of het medelijden van waaruit hij klaarblijkelijk handelde. Bezwaarlijk kan een dergelijke loutere bewering als rechtsgeldige motivering gelden.

Dat het feitelijk relaas van verzoekster van haar verblijf in het rebellenkamp niet overeenstemt met de versie van Els De Temmerman kan evenmin als deugdelijke motivering gelden. Verzoekster wordt immers volledig in het ongewisse gelaten op welke punten haar verslag verschilt, waarom haar feitelijk relaas niet even waarachtig zou kunnen zijn, wat de feitelijke achtergrond is van het 'verslag' van Els De Temmerman, ... Verzoekster stelt zich overigens de vraag of Els De Temmerman misschien eveneens gedwongen in een rebellen-kamp heeft vertoefd?

Daarnaast meent het Commissariaat-Generaal ook dat een vader onder invloed van zijn nieuwe partner (in casu de stiefmoeder) op één jaar tijd niet zijn houding kan wijzigen ten aanzien van de kinderen van zijn vorige vrouw... Uiteraard is ook dit geen afdoende motivering, doch een louter(e) persoonlijke overtuiging.

Om deze redenen heeft het Commissariaat-Generaal de motiveringsplicht waaraan elke administratieve beslissing dient te voldoen, geschonden.";

2.1. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de minister te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de "bedrieglijkheid" is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk is, omdat zij tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen heeft afgelegd; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing overweegt dat verzoekster tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat een militair, van wie zij de naam niet kende, haar op een dag vroeg met hem te slapen,

dat hij haar in ruil hiervoor zou helpen ontsnappen, dat verzoekster dit weigerde, maar dat deze man haar niettemin hielp ontsnappen, samen met twee meisjes, van wie zij de naam evenmin kende en die in een ander deel van het kamp zaten, dat ze Engels noch Luganda spraken, en dat een blanke man haar naar een hotel in een onbekende stad zou hebben gebracht (verhoorverslag DVZ, vraag 42), terwijl zij op het Commissariaat-generaal en in haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep daarentegen stelde dat een trainer, J. M., haar beloofde te helpen ontsnappen als zij met hem zou slapen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 10), dat verzoekster dit eerst weigerde, maar uiteindelijk toch met hem moest slapen, dat hij zijn belofte haar te helpen ontsnappen echter niet nakwam, dat verzoekster twee andere meisjes, S. en J., hoorde praten over ontsnappingsplannen, dat zij en de twee meisjes op een avond aan het koken waren, en het kamp konden ontvluchten (p. 11), en dat een blanke man, waarvan verzoekster de naam niet kent, haar naar een hotel in Kampala bracht (p. 12), waar zij vervolgens twee weken met deze man verbleef, en dat hij de nodige maatregelen voor verzoeksters vlucht uit Oeganda trof, terwijl verzoekster in het hotel verbleef; dat de Commissaris-generaal vaststelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster zijn naam niet kent, noch dat hij enkel uit medelijden haar reis naar België regelde en betaalde; dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat verzoekster over haar verblijf bij het Lord's Resistance Army verklaarde ongeveer zeven maanden in het trainingskamp voor kinderen te hebben verbleven, en elke voormiddag en avond een militaire training volgde, net als alle andere kinderen een blauwe broek en een blauw T-shirt droeg en in tenten verbleef, na de training at en wat klusjes opknapte, en 's avonds rond het kampvuur met de andere kinderen praatte en zong (p. 20); dat de Commissaris-generaal overweegt dat deze beschrijving van het dagelijks leven bij het Lord's Resistance Army dermate verschilt van getuigenissen van andere slachtoffers van deze rebellengroep, waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Els De Temmerman, Meisjes van Aboke, december 1999), dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relaas; dat de Commissaris-generaal opmerkt dat het eveneens ten zeerste bedenkelijk is dat verzoeksters vader zijn houding tegenover haar en haar broers en zus in ongeveer één jaar tijd zo radicaal veranderde en hen zonder enige uitleg aan de rebellen van John KONY overleverde, terwijl verzoekster verklaarde dat haar vader haar tot aan de dood van haar moeder in 1999 steeds goed behandelde (p. 22); dat de Commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat verzoeksters ware reisweg en identiteit, bij gebrek aan geldige documenten terzake, niet kunnen worden nagegaan;

Overwegende dat verzoekster vooreerst aanvoert dat het niet redelijk is van een minderjarige een volledig en gedetailleerd feitenrelaas te verwachten over de gebeurtenissen die zich afspeelden in de periode eind november 2000 tot juni 2001; dat het evenwel gebeurtenissen betreft die zich hebben afgespeeld vlak vóór verzoeksters vertrek uit haar land van herkomst, zodat zelfs van een minderjarige mag worden verwacht dat zij coherente en eensluidende verklaringen aflegt met betrekking tot feiten die zich vlak vóór haar asielaanvraag hebben voorgedaan; dat de tegenstrijdigheden bovendien dermate ernstig

zijn en de kern van haar asielrelaas raken, dat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten tot de bedrieglijkheid ervan, wat blijkt uit wat volgt; dat verzoekster verder aanvoert dat het normaal is na wat haar is overkomen, dat zij niet over officiële papieren beschikt waaruit haar identiteit blijkt; dat de vaststelling van de Commissaris-generaal dat de ware reisweg en identiteit van verzoekster niet kunnen worden nagegaan bij gebrek aan geldige documenten, slechts een bijkomend, doch geenszins een determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het een loutere vaststelling betreft, die de Commissaris-generaal, gelet op de afwezigheid van geldige documenten, bovendien op goede gronden kon aanhalen in de bestreden beslissing;

Overwegende dat verzoekster met betrekking tot haar ontsnapping uit het trainingskamp aanvoert dat zij uitdrukkelijk verklaarde zonder enige hulp, samen met twee andere meisjes, van wie zij de naam opgaf, ontsnapte; dat zij de Commissaris-generaal ten grieve duidt zich te hebben gebaseerd op het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken, om tot een tegenstrijdigheid te besluiten; dat verzoekster evenwel niet aantoont dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken fouten zou bevatten en niet zou overeenstemmen met wat zij heeft verklaard; dat haar dit verhoorverslag immers werd voorgelezen en dat zij dit heeft ondertekend als zijnde in overeenstemming met de inlichtingen die zij heeft verstrekt; dat niet blijkt dat verzoekster enig voorbehoud zou hebben gemaakt omtrent de notities van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoekster ook tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen heeft geformuleerd met betrekking tot het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat ze genoeg tijd kreeg om haar verhaal te doen (verhoor CGVS, p.18), zij het dat de vragen op de Dienst Vreemdelingenzaken meer algemeen waren (verhoor CGVS, p.22); dat de Commissaris-generaal derhalve op goede gronden kon besluiten dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de ontsnapping uit het trainingskamp;

Overwegende dat verzoekster met betrekking tot het verblijf in het rebellenkamp stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte vaststelt dat haar feitenrelaas hieromtrent niet overeenstemt met de versie van Els De Temmerman, die bovendien niet zélf in het rebellenkamp heeft verbleven; dat zij immers volledig in het ongewisse wordt gelaten op welke punten haar relaas verschilt, en waarom haar relaas niet even waarachtig zou kunnen zijn; dat het verzoekster vrij stond om de informatie waaraan de Commissaris-generaal refereert in te kijken op het Commissariaat-generaal; dat zij blijkbaar nagelaten heeft dit te doen; dat voormelde informatie steunt op getuigenissen van andere slachtoffers van deze rebellengroep, en niet door verzoekster wordt weerlegd;

Overwegende dat verzoekster verder stelt dat de loutere bewering dat het niet geloofwaardig is dat zij de identiteit niet kent van de blanke man, die haar uit medelijden zou hebben helpen vluchten, niet als rechtsgeldig motief kan gelden; dat deze vaststelling van de Commissaris-generaal nochtans geenszins onredelijk is; dat het immers

merkwaardig is dat verzoekster volgens haar verklaringen twee weken met deze man in een hotel doorbracht, dat hij haar reis betaalde en haar zelfs vergezelde tot in België, dit alles louter uit medelijden, en zonder dat verzoekster zijn naam kent; dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid tot deze vaststelling is kunnen komen;

Overwegende dat verzoekster tenslotte aanvoert dat een vader onder invloed van een nieuwe partner op één jaar tijd wel degelijk zijn houding kan wijzigen ten aanzien van de kinderen van zijn vorige vrouw; dat met de Commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat het zeer bedenkelijk is dat verzoeksters vader zijn houding tegenover haar dermate radicaal veranderde, en verzoekster en haar broers en zus zonder enige uitleg aan de rebellen van John KONY uitleverde onder invloed van haar stiefmoeder, vermits verzoekster op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar vader haar tot aan de dood van haar moeder in 1999 steeds goed behandelde (verhoor CGVS, p.22); dat verzoeksters stelling geen afbreuk doet aan het redelijk karakter van deze vaststelling;

2.2. Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag heeft kunnen besluiten; dat de bestreden beslissing steunt vindt in haar pertinente en afdoende motieven; dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt onder de toepassing van de Conventie van Genève te ressorteren, zodat de door haar ingeroepen schending van artikel 5 van het EVRM feitelijke grondslag mist; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig april tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**